

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-434/11

(objava odlomkov)

**Europäisch-Iranische Handelsbank AG
proti
Svetu Evropske unije**

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti Iranu zaradi preprečitve širjenja jedrskega orožja — Zamrznitev sredstev — Obveznost obrazložitve — Pravica do obrambe — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Očitna napaka pri presoji — Lastninska pravica — Sorazmernost“

Povzetek – Sodba Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 6. septembra 2013

1. *Evropska unija — Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti Iranu — Zamrznitev sredstev oseb, subjektov ali organov, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpirajo — Pooblastilo pristojnih nacionalnih organov, da lahko na splošno odobrijo nekatere vrste transakcij — Neobstoj — Pooblastilo Sveta, da sprejetje omejevalnih ukrepov, ki bodo veljali v prihodnosti, utemelji na dovoljenih transakcijah — Neobstoj — Meje — Izjemne okoliščine*

(uredbi Sveta št. 423/2007, členi od 8 do 10, in št. 961/2010, členi od 17 do 19)

2. *Evropska unija — Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti Iranu — Zamrznitev sredstev oseb, subjektov ali organov, ki sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja ali ga podpirajo — Transakcije, opravljene prek neuvrščene subjekta — Pojem — Pogoji za upravičenost*

(uredbi Sveta št. 423/2007, člen 7 od (1) do (3), in št. 961/2010, člen 16 od (1) do (3))

1. Na področju skupne zunanje in varnostne politike in natančneje na področju ukrepov proti Iranu za preprečitev širjenja jedrskega orožja določbe členov od 8 do 10 Uredbe št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in členov od 17 do 19 Uredbe št. 961/2010 o razveljavitvi prvonavedene uredbe pristojnim nacionalnim organom ne dovoljujejo izdaje splošne odobritve za neko skupino transakcij, za katere bi morali zadevni subjekti sicer pridobiti dovoljenje v vsakem primeru posebej.

Takšno dovoljenje, ki ga v vsakem primeru posebej podeli pristojni nacionalni organ, glede na eno ali drugo navedeno uredbo potrjuje zakonitost dovoljene transakcije. Zato Svet ne more, razen v izjemnih okoliščinah, ki jih mora dokazati, utemeljiti sprejetja omejevalnih ukrepov, ki se bodo uporabljali v prihodnosti za dovoljene transakcije, z zgoraj navedenimi določbami navedenih uredb. Ob neobstoju dovoljenja za vsak primer posebej pa le splošna odobritev ne more zavezovati Sveta.

Splošna sistematika teh uredb potrjujejo to besedno analizo. Glede na njihovo umestitev v navedenih uredbah te določbe namreč pomenijo načelo omilitve zamrznitve sredstev. Nazadnje, razlaga, ki izhaja iz analize besedila in sobesedila, je združljiva z namenom navedenih uredb, to je z željo, da se zaradi resne nevarnosti, ki jo pomeni širjenje jedrskega orožja, prepreči širjenje jedrskega orožja in, širše, da se ohranita mir in mednarodna varnost.

(Glej točke od 128 do 131.)

2. Na področju skupne zunanje in varnostne politike in natančneje na področju ukrepov proti Iranu za preprečitev širjenja jedrskega orožja iz določb, splošne sistematike in namena uredb št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in št. 961/2010 o razveljavitvi prvonavedene uredbe izhaja, da transakcije, ki so opravljene s posredovanjem neuvrščene subjekta, niso samodejno zakonite in da se morajo zaradi zagotavljanja polnega učinka člena 7 Uredbe št. 423/2007 in člena 16 Uredbe št. 961/2010 zadevni subjekti prepričati o zakonitosti takšnih transakcij in po potrebi zahtevati dovoljenje njihovih pristojnih nacionalnih organov.

Prvič, določbe člena 7, od (1) do (3), Uredbe št. 423/2007 in člena 16, od (1) do (3), Uredbe št. 961/2010 pomenijo namreč ukrep prepovedi, katerega kršitev je lahko samostojna podlaga, da se naložijo sankcije, tudi kazenske, na podlagi veljavnega nacionalnega prava. Poleg tega, ker člen 7(4) Uredbe št. 423/2007 in člen 16(4) Uredbe št. 961/2010 omenjata dejavnosti, katerih namen ali posledica je neposredno ali posredno izogibanje prepovedi iz odstavkov od 1 do 3 tega navedenih členov, zakonodajalec Unije cilja na dejavnosti, katerih namen ali posledica je omogočiti njihovemu avtorju, da se izogne uporabi tega ukrepa prepovedi. Kumulativna pogoja zavedanja in namere, ki sta določena v teh členih, sta izpolnjena, če oseba, ki sodeluje pri dejavnosti iz teh določb, namerno uresničuje namen ali posledico neposrednega ali posrednega izogibanja v zvezi z njo. Ta pogoja sta izpolnjena tudi, če zadevna oseba ve, da bi njeno sodelovanje pri tej dejavnosti lahko pripeljalo do takega namena ali takih posledic in v to možnost privoli. Zato lahko transakcije, ki so opravljene s posredovanjem neuvrščene subjekta, pomenijo kršitev prepovedi, ki je določena v členu 7(4) Uredbe št. 423/2007 in členu 16(4) Uredbe št. 961/2010, ker je njihov namen izvedba finančnih transakcij v interesu uvrščene subjekta in ker subjekti, ki so vpleteni v takšno transakcijo, dejansko skušajo uresničiti ta namen ali se zavedajo, da ima njihovo sodelovanje pri njej lahko takšen namen ali takšno posledico in to možnost sprejmejo. Po drugi strani iz *a contrario* razlage člena 21 Uredbe št. 961/2010 – ki je določba, ki nima ustrezne določbe v Uredbi št. 423/2007 – izhaja, da so lahko prenosi sredstev na iransko osebo, subjekt ali organ in prenosi sredstev od nje ali njega, skupaj z, kot to izhaja iz člena 1(m) te uredbe, neuvrščenimi iranskimi osebami, subjekti ali organi, opravljeni s pridržkom, če so izpolnjeni pogoji iz tega člena 21. Zato pomeni člen 21 Uredbe št. 961/2010 omilitev načela zamrznitve sredstev. Zato prenosi sredstev, ki so lahko opravljeni v skladu s členom 21, ne morejo omogočati neupoštevanja prepovedi, ki je določena v členu 16(4) Uredbe št. 961/2010.

Drugič, člen 11a(1)(a) Uredbe št. 423/2007 finančnim in kreditnim institucijam, ki spadajo na področje uporabe člena 18 Uredbe št. 423/2007, nalaga, da pozorno spremljajo gibanje na računih pri odnosih s finančnimi in kreditnimi institucijami iz člena 11a(2), in sicer zlasti tistimi, ki imajo sedež v Iranu. Člen 23(1)(a) Uredbe št. 961/2010 nalaga kreditnim in finančnim institucijam, za katere se uporablja člen 39, podobno obveznost spremljanja gibanja na računih. Zato bi bil polni učinek povezanih določb členov od 7 do 10 Uredbe št. 423/2007 in členov od 16 do 19 in 21 Uredbe št. 961/2010 ogrožen, če bi neuvrščen subjekt s posredovanjem drugega neuvrščene subjekta lahko prosto opravil transakcije za poravnavo dolgov ali izvedbo plačil na račun uvrščene subjekta. Iz tega izhaja, da se mora neuvrščen subjekt vedno prepričati o zakonitosti takšnih transakcij, pri čemer po potrebi zaprosi za dovoljenje pristojnega nacionalnega organa.

(Glej točke od 133 do 136, od 138 do 141, 150 in 154.)